

THE NEW BIBLE

-The_False_Dream Investigation «Mega-Update»-

INTRODUCCIÓ:

Fa dies que tinc el neguit intern de fer un resum de tot el que ha estat fins ara la investigació The_False_Dream. Investigació que ha marcat una etapa sencera de la meua vida, i més que això, està canviant el rumb d'aquesta.

«The New Bible» serà un nou punt de partida.

L'escriu amb l'objectiu d'immortalitzar la nova visió que he pres del món, l'humà i l'univers. Així doncs, la utilitat d'aquest document, més enllà de servir-me a mi personalment de resum general, espero que doni al lector una introducció del que per mi ja és; **EL NOU MÓN**.

A aquest «nou món» l'estem descrivint fa temps com a «el nou paradigma», el qual també a pres altres definicions com; el gran «reset», o, el gran canvi. També ha adoptat cert caràcter profètic per part de molts, amb la concepció que s'acosta la fi del món.

La meua preservativa és que totes aquestes definicions són vàlides, ja que totes descriuen el que esdevindrà una nova realitat per a l'ésser humà.

Així doncs, per a la instauració d'aquesta nova realitat, cal la caiguda de l'antiga.

Procés el qual requereix un replantejament de tot el que consideràvem com veritat. Una revisió de tot el que ens han dit des de petits. Però no només a nosaltres, sinó el que els hi deien als nostres pares, avis, besavis etc.

Ja que, al llarg dels anys -i m'estic referint centenars, i segurament milers d'anys- s'han anat instaurant certes idees. Les quals han esdevingut creences. I finalment, realitats.

Bé. Òbviament, no m'estic referint al fet que TOTES les societats i cultures que han circulat i circulen pel món hagin estat o estan equivocades. Però on vull portar l'atenció és a què la gran majoria, tenen les mateixes arrels. Arrels que comencen en temps remots. Fa milers d'anys...

Els llibres d'història ens expliquen que aquest inici es va donar fa aproximadament uns 6.000 anys, a un tros de terra anomenada Mesopotàmia. Personalment, tinc la certesa que el coneixement que surt d'allà, no neix allà. Més aviat s'hereta, de temps encara més remots.

A la qual cosa, m'agradaria afegir que totes aquestes creences i realitats que parlàvem són totalment necessàries per a l'ésser humà. Ja que sense aquestes, no podríem donar resposta a les preguntes més essencials i profundes a les quals ens podem enfrontar:

«Qui o que som?», «D'on venim?», i per tant; «Cap a on anem?».

Donar una resposta a aquestes, canviarà radicalment la manera en la qual l'individu veu el món, a la qual cosa, automàticament també donarà respostes a la resta de preguntes que a aquest se li presentaran. Com ara: «Perquè estem aquí?» i, per tant; «Quin sentit té la vida mateixa?»

Aquestes preguntes, -i més important, el dubte davant la resposta que se'ns dona-, és el que em va impulsar a emprendre aquesta investigació...

(Abans de començar cal destacar que tot aquest document no dota de cap planificació. Així doncs, tant el mètode de redacció com el seu ordre, són fruit de la inspiració del moment. Dit això, he decidit que les tres preguntes essencials mencionades a la introducció donaran nom als tres capítols que compondran «The New Bible».)

CAPÍTOL 1: «Qui o que som?»

Aquesta pregunta és l'única de les tres que porta al meu cap des de temps anteriors a la investigació.

I, de certa manera, és la que em va iniciar en el món espiritual i les seves pràctiques.

Dono per fet que el «Qui sóc?» en l'àmbit espiritual, és una pregunta que pocs s'han respost satisfactòriament. Però a nivell més bàsic, intueixo que la veritat davant el «Que som?» es troba molt allunyada del que la majoria de nosaltres pensem.

No puc parlar per tothom, però sí del que m'he trobat en el meu entorn. Així doncs, el que m'he trobat més, és la percepció de què l'ésser humà és simplement «un animal intel·ligent».

Dins d'aquesta visió, també se li suma una percepció errònia del concepte d'animal, o, ésser viu...

Prosseguint en aquest fil, una pregunta que m'agrada molt fer a la gent és; «Que creus que passa quan morim?».

Habitualment aquesta pregunta és prosseguida per un llarg silenci o un «No ho sé». A la qual cosa solc donar dues opcions; «1-Creus que quan el cor deixa de bategar, i per tant el cervell s'apaga, tot s'acaba? O, 2-Creus que hi ha alguna cosa més que té una continuïtat?».

(De certa manera, estic preguntant per la localització o naturalesa del ser)

On vull anar és que la major part de les vegades la persona escull la primera opció. És a dir, que quan el nostre cos biològic deixa de funcionar, tot l'ésser mor amb ell.

Seguidament, acceleraré el pas, ja que el meu propòsit no és el de posar en dubte la pregunta, sinó el de deixar clara la resposta: L'essència del ser va molt més enllà del cos físic.

Aquesta, sempre l'he intuït, però una cosa que em va donar la investigació és la seva confirmació. A través de fenòmens ben clars com les experiències pròximes a la mort, o més a nivell «esotèric», a través dels viatges astrals o les hipnòsies regressives, entre molts d'altres...

La conclusió amb l'arribada en aquest punt, és la confirmació de l'existència del que molts coneixem com a l'«Ànima». Aquest fet conforma un aspecte fonamental per a «el nou món». Dins el qual, absolutament ningú tindrà cap dubte d'aquesta naturalesa dels éssers vius. I sí, he inclòs tots els éssers i no només l'humà.

Ja que, a l'hora de desgranar l'ànima, ens trobem amb un aspecte clau que es diu **consciència**.

Qualitat que doten tots els éssers vius, fins i tot en el món vegetal.

Aquesta consciència és una constant en l'univers, i per tant dota d'una gran varietat de manifestacions.

Aprofito aquest punt per a introduir-ne nous conceptes que donen context a aquesta idea. Un d'ells és **la vibració o freqüència**. Aquest concepte dóna sentit i forma a tota la realitat que ens envolta. Partint del principi quàntic de què tot està en moviment, la velocitat a la qual els àtoms es mouen en l'espai, determina la «duresa» de les coses. Podent expressar-ho en una taula de freqüències, com més greu sigui la nota, més rígid serà el material. És a dir, la vibració atòmica del teu braç és més baixa que la de l'aire que t'envolta, però més alta que la d'una pedra.

Estic resumint molt aquesta idea, a la qual cosa afegeixo que internet és una eina magnífica que et permet -si realment vols entendre en profunditat aquests principis- trobar-ne la informació adient que t'explicarà a la perfecció tot el que la física quàntica ha pogut explicar fins ara. I molt més. Bé, he fet aquest resum per a explicar de manera tangible i científica allò que moltes cultures i

ideologies espirituals han explicat des de sempre; **tots som un**.

A escala atòmica, no hi ha barreres entre tu i jo, encara que ens trobem un a cada punta del planeta.

I el mateix amb tot l'univers... Potser, totes les barreres són mentals...

Però tornant a l'origen d'aquest capítol; aquesta consciència que ens fa éssers vius, d'alguna manera, és a tot arreu. Per a alguns, aquesta consciència universal anomenada Déu.

Ja que estem en aquest punt, aprofitaré per a reflexionar una mica al respecte i donar alguna pinzellada del que per mi comporta la realitat d'aquest gran principi al qual a partir d'ara anomenarem; «El Principi de la vibració».

Aquest nom em va com anell al dit per a justificar perquè crec que aquest coneixement és essencial per al «nou món».

És essencial perquè dóna context i explicació a fets que fins ara s'han tractat com a purament esotèrics. Veig obligatori començar pel concepte de les dimensions. Aquest, diu de l'existència de diferents plànols de realitat simultanis. Els quals, es troben ««separats»» perquè estan constituïts per diferents rangs freqüencials. La realitat que veiem cada dia, és el món material, que se li pot dir «el món 3D». «3D» es refereix a «la 3a Dimensió»; aquella que perceben els nostres 5 sentits. I sí, pel que he vist hi ha diferents maneres de contar les dimensions, però aquesta és la més comuna. Bé, aquest principi ens explica que el que els nostres ulls perceben, que és un rang vibracional molt limitat, és tan sols una petita fracció del que realment hi ha. Podem dir, doncs, que la vibració és un aspecte bàsic del teixit de la realitat.

El funcionament exacte de les dimensions més elevades es complica per una gran varietat de motius, per això animo a investigar al respecte a tot aquell interessat (LA INFORMACIÓ HI ÉS!).

De fet, el tema de la informació, i en concret el seu fàcil accés com destacava abans amb el tema d'internet, és un punt clau que fa aquest moment de la humanitat, històric. Ara tots podem accedir a tot aquest coneixement, compartir, ensenyar, contrastar... Més fàcil i ràpid que mai!

Continuant amb el principi de la vibració, m'agradaria fer un ràpid repàs d'algunes coses que fonamentalment són vibració, i que, per tant, tenen impacte en la realitat d'una manera o altra. Per exemple, el so. O, els pensaments que ens passen pel cap cada dia...

La naturalesa de les emocions també està determinada per la seva vibració.

Aquí em podria estendre per una bona estona, però em recordo l'objectiu d'això que escric. He fet un repàs del «Que som», passant per definir la naturalesa de tot el que ens envolta, i arribant a un punt comú que es diu consciència. Ara, per a respondre el «Qui som», es requereix un procés individual i espiritual en el qual em trobo, i ens trobem tots, i el qual no em cal intentar descriure. Sóc conscient que he simplificat molt les coses, i de certa manera, una de les mil riqueses que té aquest univers és la gran complexitat de tot plegat, a la vegada de la seva simplicitat.

La qual cosa podria ser representada per un àmbit d'estudi al qual tot just estic començant a entrar; **la geometria sagrada**. El qual té una relació directa amb el món de les matemàtiques. El qual, podríem entendre'l com el llenguatge de l'univers. Allò que no s'inventa, sinó que es descobreix.

Allò que, si volem endinsar-nos en el camí de desxifrar i entendre el teixit i funcionament de l'existència mateixa, es converteix en una assignatura obligatòria.

I la qual, dins la seva increïble complexitat, finalment hi podem veure'n la simplicitat, que es manifesta en certes fórmules i proporcions que s'acaben repetint a tot arreu...

Sens dubte, seguint aquesta lògica, ens acabariem adonant que vivim en una realitat fractal. Així complint lleis ja descrites, com la llei de la correspondència; «As above, so below». Que segurament dóna l'explicació als patrons que podem observar des d'aquest pla físic, com descriuen les lleis de la termodinàmica. Però també donaria sentit a la mateixa definició d'infinít. En la qual, no oblidem, s'hi troben absolutament totes les opcions possibles! Potser això dóna sentit a la mateixa «teoria», acceptada ja per la física quàntica, amb relació als universos paral·lels. I, per tant, les realitats paral·leles, les quals estan formades per la mateixa base vibracional que la resta de l'univers. Tot això em fa pensar, en primera instància, en l'estupidesa que seria per mi creure que no hi ha altres formes de vida en tot el cosmos. I, directament partint de la sensació que **la vida és la norma, i no l'excepció** -i sense entrar en la «Paradoxa de Fermi» o la «l'Equació de Drake»- sens dubte, quan aprenguem a accedir en aquells estats de consciència superiors on l'espai i el temps deixen de tenir el pes i limitació que tenen aquí, descobrirem una nova realitat de pura abundància que no podem ni imaginar...

Aquest capítol ha sorgit a manera de base sobre el que poder presentar la resta d'aspectes que formen «el nou món».

CAPÍTOL 2: «D'on venim?»

Aquesta, és la primera pregunta que vaig decidir investigar a fons.

Ens dirigim a l'antiga Mesopotàmia. El que se li diu «el bressol de la civilització». Bé, no vull entretenir-me massa a repassar les evidències rere tot el que diré, ja que, el meu objectiu no es convenç a ningú, sinó presentar aquesta informació i que el lector agafi allò que li ressoni i deixi enrere el que no. Tot i això, necessito donar algunes dades per a posar-nos en context...

Els llibres d'història ens parlen de Darwin. El qual va desenvolupar la teoria de l'evolució, a través de la selecció natural. Aquesta, ens parla de la preservació d'aquelles genètiques més preparades per a sobreviure en el medi. Procés, que en lloc de desmentir-lo, simplement el posaré en gran dubte respecte als éssers humans. Ja que, un gran factor perquè aquesta teoria sigui possible, és la gran quantitat de temps -parlem de fins i tot milions d'anys- necessaris perquè es produeixin canvis substancials.

Fa 200.000 anys, es diu que va aparèixer el primer Homo sapiens. Però, la manera en la qual apareix, tan abrupta, trenca per complet la teoria que donava resposta a la pregunta que ens estem fent en aquest capítol. «Lucy», la que es diu que va ser el primer homínid a caminar a dues potes, no té RES a veure amb l'ésser humà.

De fet, la transformació que podem observar, desafia el criteri de la naturalesa mateixa. Ja que, justament el que diu l'evolució, és que cada vegada evolucionem cap a una millor versió. Bé, fisiològicament, Lucy caminava millor que nosaltres. Lucy tenia els ossos molt més gruixuts i robustos que nosaltres. Per no parlar del fet, que d'un dia per l'altre deixem d'estar preparats per l'entorn natural. Ara som els mateixos que fa 200.000 anys, i en aquells temps teòricament seguíem vivim a la natura. Però, si intentem posar un humà actual a la natura, i veure com s'adapta, veurem que passats uns dies pot haver mort d'hipotèrmia per la falta de pelatge, o desagarrat totalment la delicada pell pel mateix motiu. O fins i tot haver-se-la cremat pel sol. També podem observar-ne que tenim els músculs entre 5 o 10 vegades menys potents. O a escala genètica, tots els primats tenen 48 cromosomes; nosaltres 46. On trobem literalment **una fusió de dos parells de cromosomes**. Procés és pràcticament impossible a la naturalesa. I menys en un període tan curt. Ja que, l'Atropitecus, anterior a nosaltres, no havia canviat pràcticament RES en els anteriors 2-3 milions d'anys, i de sobte...

Animo a tot l'interessat a investigar a «Lloyd Pye», un home que va dedicar més de 40 anys a investigar-ne l'origen de l'ésser humà. (D.E.P.)

En aquest sentit, dubto fins i tot de la veracitat de les poques proves que tenim. Ja que, si en lloc de fixar-nos en la paleontologia, en fixem en la història, trobarem contradiccions que val la pena fixar-se. Per exemple; les tauletes Sumèries (societat de l'antiga Mesopotàmia) relaten en gran detall com la raça humana era al planeta i ben organitzada fa 450.000 anys. Això ho podem trobar en tauletes com la «King List», com a exemple més clar. Bé, seguint amb els Sumeris, podem trobar les seves descripcions en gran detall dels que consideraven, eren els seus deus, i als quals anomenaven «Anunnaki». Aquests (Enki i Enlil com a protagonistes) es relata com baixaven del cel, amb «carros» voladors. Es relata en gran detall les seves accions, els seus aspectes, i fins i tot el seu rol en **la creació de l'ésser humà** que coneixem avui en dia.

Bé, vull que et quedis amb mi fins al final per més descarat que et sembli tot això que t'explico. Al primer capítol parlava de les arrels comunes entre la majoria de les creences. Ho compararem amb la més influent en el món que hem viscut; el Cristianisme. La Bíblia, ens explica que Déu va crear l'home a la seva imatge. Com els Sumeris. Ens explica també que aquest procés va tenir lloc al jardí de l'EDÈN. En el cas dels Sumeris es relata amb encara més exactitud el com va ser aquest procés, i se'ns diu que va tenir lloc al jardí de l'ED.IN, entre tantes d'altres connexions. (Recordo que la primera versió de la Bíblia va ser escrita aproximadament uns 1.000 anys abans de Crist.)

Bé, tenim també el tema de la gran inundació. I aquesta és perfecte per a relacionar-ho, no només amb els Sumeris, sinó amb tot el món. En el cas de l'antiga Sumer hi ha el «Atrahasis» i la «Epopèya de Gilgamesh». Tauletes que descriuen a la perfecció la mateixa història de Noeh, i la seva arca. Aquesta història, la podem trobar a tot arreu del món. «Mike Bara» en troba 35 cultures arreu del món amb aquesta mateixa història en exactitud, mentre que Graham Hancock en troba més de 200 que comparteixen la premissa de la gran inundació. Aquest és un fet clau, el qual a poc a poc s'anirà entenent per què.

Anem a fer una relació entre civilitzacions. «Mathew LaCroix», ens proporciona aquesta gran taula de relacions entre els déus antics, d'acord amb la seva descripció i accions:

Civilitzacions Humanes	Enki	Enlil
Sumeris	Enki	Enlil
Accadis	Ea	Enlil
Persans	Ahura Mazda	Angra Mainyu
Grecs	Poseidon	Zeus
Romans	Neptú	Júpiter
Nòrdics	Loki	Thor
Eslaus	Veles	Perun

També es pot fer la relació amb els déus de Sud Amèrica; Viracocha, Quetzalcoatl... Però la destrucció de la major part d'informació per part dels conquistadors espanyols fa el procés de relació molt més complicat.

En si mateixa, dur a terme la feina de relacionar totes les mitologies, creences i religions del món, podria portar una vida sencera. Així doncs, em vaig veure obligat a seguir per allà on sentia que hi residia la veritat, a través de la connexió de la informació entre si.

Per exemple, el tema del gran diluvi narrat per tantes cultures, és un d'aquells fets, per mi, innegables. I més després de descobrir que efectivament, fa uns 12.800 anys, al final de l'última edat de gel, va succeir un gran cataclisme que va afectar el món sencer. Se'l coneix com a «Younger Dryas». I la seva naturalesa sembla ser la d'un «Pole Shift» (Un «canvi de pols» descriu un canvi en la ubicació d'aquests pols respecte a la superfície subjacent) el qual crea inundacions de gran extensió. Curiosament, totes aquestes cultures que narren el diluvi, també narren l'aparició de certs essers just després, els quals ajuden a la humanitat (o al poc que queda d'aquesta) a ressorgir. Aquest fet explicaria el gran buit que deixa la història quan ens explica que la humanitat a Sumèria, del no-res -és a dir, de ser simples caçadors recol·lectors dividits en grups molt reduïts-, de sobte s'ajunten tots, creen ciutats massives i aprenen grans coneixements com ho són la matemàtica, geometria, jurisdicció, religió, o el sistema de mesura sexagesimal, el qual encara fem servir avui en dia per a contar les hores, els mesos etc.

-Les relacions començaven a tenir cada vegada més sentit.-

Hi ha un concepte anomenat «la precessió dels equinoccis». Aquest, és el cercle que crea l'eix de la terra cada 25.920 anys, i per tant afecta el cel que veiem. La qual cosa, i no és una coincidència, conforma també el que és un cicle zodiacal. Per això se l'anomena també com «el gran any», dividit en 12 «grans mesos», descrits pels grecs com a «Aeons». Bé, aquesta és una de les grans relacions entre cultures antigues, ja que, tot i que la societat moderna ha reconegut aquest cicle bastant recentment, podem trobar aquest coneixement en gran varietat de cultures. Com la Hindú, amb el que anomenen els «Yugas», els Hopi, o la més reconeguda per tothom; **el calendari Maya**. Aquest, concretament marcava que l'any 2012 s'acabava un gran any, per a donar-ne pas al següent. Doncs, bé, mig cicle precessional abans d'aquesta data és just el «Younger Dryas»... Les coincidències a aquest nivell no existeixen!

Un dels motius pels quals tot això em va ressonar tant, és el fet que dóna explicació a moltes més incògnites que les que la «versió oficial» respon. I si, una de les grans incògnites que NINGÚ ha pogut respondre avui en dia, és el com es van construir monuments com les piràmides de Guiza, per posar l'exemple més conegut.

Recomano molt estudiar aquestes construccions antigues, ja que només «traient el cap», un s'adona que el món està completament ple d'aquestes. I en profunditzar una mica, un veu la increïble complexitat de la gran majoria. I a la que un s'hi posa a estudiar-les a fons, és per morir-se de la fascinació! Estem parlant que la gran majoria **no podríem fer-les amb la tecnologia actual**. Estem parlant del fet que moltes d'elles tenen gravades en les seves mides, les proporcions més importants de la matemàtica, com el número Pi, o la proporció Àurica. Algunes, fins i tot ens mostren el diàmetre del planeta, o la velocitat de la llum! Estem parlant que les més importants estan alineades amb el que es coneix com la «world grid». Concepte descobert recentment que compren línies energètiques, creades pel camp magnètic del planeta, que travessen el món. Però també alineades amb certs astres, o «amb tots», formant **calendari megalítics** com Göbekli Tepe. O, com suggereix la investigació de l'oblidat «Wayne Herschel», també podria ser el cas del complex sencer de piràmides de Guiza, o el de Teotihuacan, Cambòdia, entre d'altres...

Així podria seguir durant hores! I un cop més; hi ha gent que ha destinat tota la seva vida a la investigació dels secrets més ocults d'aquests monuments, i ara, amb internet, podem estudiar-ne totes aquestes investigacions en un parell de clics!

Tot això ho podríem englobar dins el que se l'anomena «**la teoria de la intervenció**». Resumidament, ens explica que el Planeta Terra ha estat visitat per altres rasses extraterrestres «des de sempre». Algunes d'aquestes figures, com hem vist, són les representades per tantes societats com a «deus»...

Recentment, he llegit un llibre de «Credo Mutwa», un home africà, de llinatge xamànic Zulú. En aquest, descriu algunes de les seves troballes en els seus viatges, no només per la gran majoria de tribus ancestrals de l'Àfrica, sinó pel món sencer.

Destaco la cerca d'aquest home, ja que té una gran diferenciació d'entre la majoria d'investigacions del nostre origen. I és el fet que no està estudiant els textos antics de les cultures més importants i més conegudes, on ja hem vist mil-i-una vegada les connexions que us he parlat en l'últim paràgraf. Si no que fa un viatge a través de tribus perdudes i oblidades, les quals el seu origen és igual o més antic que les societats anomenades fins ara (tribus tal com els Dogons o els Zulus...). Però que, ara cada vegada menys sorprenentment, descriuen els mateixos orígens: «Deus» que van baixar del cel, i van donar coneixement i saviesa sobre els secrets de l'univers...

La preservació d'aquests coneixements també compleix un altre patró més, i és el fet que és passat de generació en generació pels sacerdots d'aquestes tribus, els quals són anomenats Shamans.

N'extrec del llibre; «És igual la profunditat de la teva indagació per l'interior del continent negre (Àfrica), repetidament trobaràs històries molt antigues que són increïblement similars entre si. Trobaràs tribus i races Africanes que t'explicaran que són descendents de deus que van baixar del cel fa milers d'anys. Alguns et diran que aquests deus van venir del mar en vaixells màgics fets de canyes, fusta, coure o fins i tot or.»

Aquest llibre és doncs una gran recol·lecció de totes aquelles històries que les tribus de l'Àfrica i arreu han anat passant de generació en generació. Arribant a donar tals nivells de detalls, amb tals nivells de relació entre si, que no podria recomanar-lo més a tot aquell interessat en esbrinar el nostre origen. El llibre es diu «Reptilian Alien and Africa's Hidden History».

Títol que tot i la seva impactant naturalesa, en destaca la part d'«Història oculta». Ja que, havent dedicat tal magnitud d'hores a investigar-ne tota la informació disponible, no tinc cap mena de dubte de la voluntat per part dels grans poders del món en **l'ocultació de la veritat**.

Aquest, seriosament crec que és potser un dels aspectes més fonamentals a saber de cara al «nou món». I és també aquell que més rebug crea al ser escoltat. I de manera molt lògica, ja que presenta l'opció, com comentava en la introducció, que una gran quantitat de la informació que ens han donat fins al dia d'avui, és una mentida. Informació que no dubtaríem mai de la seva veracitat, en provenir de membres estimats de la família, amics, professors, científics qualificats, entitats governamentals, mitjans de comunicació... Arriba un punt, que la importància de la informació no resideix en el seu origen, sinó en el contrast amb el nostre nou sentit comú. Nou sentit comú que representa el nou paradigma. Que representa la nova manera de veure el món, la qual, quan se li dóna un espai, es comprovarà que ressona molt més profund que la versió que ens han donat fins ara. **«La versió oficial». El gran dogma. La gran mentida.**

Aquesta conclusió, no l'he tret de la creença en una figura alternativa, ni del discurs que presenta més controvèrsia. Si no de la selecció pròpia que he fet en contrastar una gran quantitat de la informació disponible. I no només aquella que ens donen ja mastegada. A través d'un filtratge exhaustiu, que parteix de trobar allò que més ressonava amb el meu ser, i que com a més important, sembla explicar una història molt més coherent de la que se'ns presenta «oficialment». Procés generalment difícil. En descobrir que a vegades, justament aquella informació que té més estigma, que està més fora del dogma, la més criticada «pels experts», o directament la considerada «conspiració». Serà la que més encaixa amb «el nou món». Però ho fa de manera lògica, coherent, fins i tot en molts casos de manera que es consideraria «científicament correcte».

Vull centrar per un moment l'atenció en el fet que, realment, la dificultat d'aquest procés resideix moltes vegades en l'acceptació externa. Inclús en la dificultat de la no-discriminació i automàtica ridiculització que la majoria de gent posarà directament, sense donar ni tan sols l'oportunitat a considerar la informació de manera objectiva... El dogma és un fet que ens afecta a tots, i finalment ens adonem que acabem tenint la mateixa opinió que cert sector de la població, però justament l'oposada a una meitat restant d'aquesta. I el fet de poder ser oposada a «l'enemic», serà un dels seus motius de validesa. Això ho podem veure molt clarament en el sector polític, però també ho podem extrapolar al sector científic, històric i social.

És un estat mental que ens ha induït a la separació constant. I així també al conflicte i la guerra... Oblidant totalment, que tots som els mateixos éssers, en un mateix planeta. I que la separació entre nosaltres no és natural, sinó totalment condicionada. I de fet, si fem una ullada enrere a la història escrita, veurem la quantitat de temps que aquest sistema de control porta establert al Planeta Terra.

Dins de la tristesa que em fa acceptar aquesta realitat, una ràfega d'optimisme em realça en recordar-me que això, es tracta de «l'antic món». I aviat, aquest quedarà enterrat sota el que serà, i és; El Nou Món! Aquest, però, no podria existir sense el que ha estat una etapa indubtablement fosca de la humanitat. I per a poder definir on estem, i on estem anant, primer cal veure d'on venim...

Aquest capítol, doncs, tenia aquest objectiu. Posar una mica de llum sobre el fet que el nostre origen no és el que sempre hem pensat. I un cop més; és un fet que ens hauria de donar confiança, en veure que si la nostra història ha estat la que ha estat, no és culpa de la nostra naturalesa Humana, sinó de les condicions sota les quals hem estat sotmesos. Condicions que ens han tancat en una forma d'existència molt limitada. Condicions que ens han fet ser esclaus de nosaltres mateixos. Condicions que han creat traumes generacionals, dels quals avui en dia en patim les conseqüències. Condicions que han pervertit el nostre dia a dia. Condicions que ens han fet odiar els uns als altres i a nosaltres mateixos. I més important: **Condicions que ens han fet oblidar que som realment.**

Sóc conscient que no he donat una resposta concisa respecte al nostre origen. De fet, encara continua sent un misteri per a tots en molts aspectes. Tot i això, a poc a poc, a través de descartar d'allà on sabem que no venim, estem definint més la resposta final...

En la segona part d'aquesta «Bíblia», es profunditzarà molt més en cada aspecte.

CAPÍTOL 3: «Cap a on anem?»

Utilitzaré aquest capítol a forma de conclusió de tot el que s'ha mostrat fins ara. Ja que, per a saber com on anem, hem de tenir ben clar tant la naturalesa de la realitat en la qual vivim, com el recorregut que hem fet fins ara.

Començo des d'un inici, en l'àmbit individual, quan l'ànima encarna. Moment en el qual oblidem tot allò que és. I ens submergim en el món de la matèria. Un pla d'existència, dominat per certs poders que coneixen a la perfecció el funcionament de la realitat (i els quals aviat descriuré la seva naturalesa i origen), i per tant dissenyat perquè se'ns faci més difícil recordar. A través de la implementació de tàctiques per a reprimir-nos i evitar el nostre contacte amb què era, és, i sempre serà; **el nostre estat més pur del ser.**

Repetides vegades, en el món esotèric, m'he trobat amb el concepte del Planeta Presó. Concepte que no m'ha encaixat mai del tot, però que a través d'estudiar una mica el que s'anomena «Karma», he entès millor. L'ànima, en última instància, encarna en plans dimensionals físics per aprendre. La naturalesa d'aquests llocs, i en especial el Planeta Terra, és única.

La roda de la reencarnació i el Karma són temes que em demanen un estudi més profund per a poder-los entendre realment i donar-ne una millor explicació. Però essencialment, venim aquí quan la nostra ànima decideix venir a aprendre una lliçó concreta. Així doncs, en la teoria, aquesta encarnaria, aprendria, i ascendiria de nou. Aquí és on entra el Karma. Sent aquelles lliçons que no has après, i que, per tant, se't demanarà tornar i solucionar. Aquestes, realment poden ser solucionades en qualsevol lloc de l'univers, a no ser, que la seva naturalesa concreta només es trobi a la terra. Aquestes lliçons poden ser també processos curatius, en els que necessites sanar cert trauma. Així doncs, sembla ser, que sobretot traumes relacionats amb el sexe solen ser processos que només es poden tornar a sanar a la Terra. I, per tant, encara que moris i la teva ànima ascendeixi, aquesta serà reciclada i enviada de volta a sanar el trauma concret, o aprendre la lliçó necessària. El fet que certs traumes només existeixin en llocs concrets, és degut a la seva vibració. La qual pot ser única d'un indret de l'univers i no repetir-se enlloc més.

El cas és que aquestes lliçons o traumes a sanar, al no superar-se, poden passar generacionalment. Sent aquest un procés molt comú, en el que podem estar acumulant karma de moltes generacions prèvies... Tot això que explico té una raó molt concreta, i per expressar-lo bé necessito aclarir la naturalesa d'aquells al poder d'aquest món.

Ens movem en el temps, en un sector en el qual encara no tinc els suficients fils lligats, però que començo a entendre la realitat que s'amaga rere. Aproximadament entre fa 8.000 i 6.000 anys. En un punt en què cert coneixement molt important, de la naturalesa del que hem estat comentant fins ara, però molt més detallat i profund, és descobert o se'ns és entregat. És un moment que ja hem comentat, en el que la humanitat s'està refent del que ha estat una de les etapes catastròfiques més dures que ha passat el nostre planeta en la seva història. Moment en el qual arriben certs éssers, els quals rastrejarem i posarem nom a la següent entrega de «The New Bible». I en el qual, del no-res, la humanitat adquireix una gran quantitat de coneixement, d'un dia per l'altre.

Bé, situats en aquest punt, estic segur que aquest coneixement no va ser entregat completament a «les masses». Si no que va ser portat i heretat per certs llinatges. Dels quals els sacerdots eren la seva cara al públic, i recordem, **eren els que dirigien a la població.** La connexió en aquest punt per mi és molt clara; aquests llinatges de sang reial, eren aquells que casaven el cel amb la terra. Com és descrit per les grans cultures del moment, eren deus baixats del cel (aquests éssers mencionats anteriorment) els quals eren vistos per molt pocs. I, per tant, el coneixement era segregat de manera altament selectiva. Aquí és on entra el factor de la iniciació. Procés, repetidament descrit, en el que l'individu seleccionat, passa per una sèrie de proves o rituals, després dels quals es convertia en sacerdot i se li era entregat cert coneixement.

Com podem observar, aquest és el mateix comportament que han adoptat una gran varietat d'escoles de misteri o societats ocultistes. Sent el millor exemple, en **la Franc-maçoneria** actual.

Bé, la meua investigació encara ha de vagar molt per aquests àmbits en cerca de totes les connexions existents. Tot i que, amb el que tinc fins ara, ja en tinc prou per a deduir-ne el funcionament d'aquests poders, encara avui en dia vigents. Ja que, posant l'exemple de la Franc-maçoneria, podem rastrejar-ne els orígens fins a l'antic Egipte, i possiblement, més enllà!

Com podem analitzar, tot plegat va desvelant certes organitzacions que poden haver estat unides i altament ocultes des de l'inici de la nostra història escrita. En el primer moment en què **cert coneixement, ocultat, es transformava en poder**. A causa de la naturalesa fonamental d'aquest, que ens explica que som, que fem aquí, quin és el teixit de la realitat i com manipular-lo.

Si donem una ullada, no és una opció tan desbaratada. Sobretot per aquesta connexió directa entre l'ocultació i els sacerdots, que conformaven religions i creences, les quals, encara avui en dia tenen un gran pes en la manipulació del món. Tot i que, com també hem pogut veure, no deixarien de ser els titelles de certes entitats de naturalesa «desconeguda», els quals dominen el món des de les tenebres.

I ho fan tenint en compte mecanismes que nosaltres (les masses) tot just estem començant a entendre'n la superfície. Si a això li sumes que aquests éssers, i els seus sequaços, busquen únicament el poder i el control, si donem una ullada enrere a la història, veure'm que ho porten aconseguint fa molt temps! I més enllà d'això, a través de tècniques que fins ara no hem pogut ni considerar. Ja que es basen en fets molt més profunds que l'economia, els mitjans de comunicació o les guerres. O sent aquests, aplicats de manera molt concreta, creant grans quantitats de karma que es van acumulant generació en generació, fent quasi impossible la seva resolució en una sola vida, i creant un bucle de reencarnació del qual no hem estat conscients fins ara.

Per tant, podem veure que ens trobem en un moment purament apocalíptic. Pel fet que, com ens diu l'etimologia de la paraula, ve del grec *Apocçalupsis*. Que significa «revelació», és a dir, «treure el vel»; **Revelar** allò que ha estat passant fins ara i no ens n'hem adonat.

*(Curiosament, l'últim llibre del Nou Testament es diu Apocalipsis, també conegut com a **Revelació**)*

Mirat des d'aquesta preservativa, pot semblar que el problema es fa massa gran per a poder afrontar-lo un sol. Però, amics meus, totes les creences antigues, aquelles que superen en antiguitat a aquest sistema de control mateix, ens parlen d'aquest període que estem entrant com el de **l'ascensió!**

És descrit amb gran detall, ressorgir de les tenebres que farà la humanitat en els anys vinents.

I és que, els poders que controlen el planeta, no tenen res a fer davant dels aspectes més lluminosos del nostre ser. Les tàctiques de control sobretot han estat destinades a provocar ignorància entre la població, fent que aquesta no tingui ni la intenció de descobrir qui/que són realment, ni la de veure la situació real en què ens trobem. Però pel simple fet que estiguis llegint això, ja és una gran prova que la seva era de poder i control està arribant a la seva fi.

Avui en dia, tots tenim un rol concret a fer, el qual, possiblement és el d'escollir la llum. I sí, és un moment d'elecció. En el qual, individualment ens hem de preguntar quin camí volem emprendre; si el de la por, culpa, odi... O el de l'**amor, alegria, compassió...**

Aquí entren els regnes del camí espiritual, el qual se'ns ha negat tant. En el que l'individu s'observa a si mateix i es comença a adonar de nous aspectes que fins ara havien passat desapercebuts. Ens comencem a adonar del potencial que tenim, i el com ha estat reprimat. Ens adonem que **la decisió és nostre**, ja que les barreres les crea la ment. I en l'autoobservació en trobarem aquells traumes que hem vingut a solucionar. D'on ens venen i com superar-los, per així, entre tots, anar creant una nova inèrcia que farà que **la humanitat ascendeixi a un nou capítol de la seva existència; «EL NOU MÓN»!**

I si, cap a on anem, és cap a fer realitat el nou paradigma. A través de les decisions individuals de cadascú, creant un nou món que encara no podem concebre, però que podem començar a imaginar.

Ho veig literalment com **l'alliberació de la humanitat**. L'alliberació de les condicions sota les quals hem estat sotmesos, però que cap ressona amb el que som realment. L'ésser humà és un ésser magnífic, habitualment dominat per la seva ment. La qual li explica que és real i que no. Li explica que està bé i que no. Li explica que creure i que no. Però, si d'alguna cosa m'he adonat durant aquest viatge, és que la ment és altament manipulable. I tot plegat, tot el que ha passat la humanitat fins ara (D'on venim), ens dóna pistes d'on hem d'anar. En una nova realitat en què no hem de deixar a la ment prendre el control. **Una nova era de mestria de ser.**

I que curiós que tot plegat ens porta al punt inicial, on descrivíem una constant a l'univers; la consciència!

Així doncs, per tancar aquesta primera entrega de «The New Bible», m'agradaria situar-me en una posició de sincera humilitat. Des de la qual m'identifico com a algú que no pot donar consell a ningú, ja que, jo mateix, estic tot just començant per aquest camí cap al «nou món». A la qual cosa sí que en destacaré tan certes actituds que he adoptat, com certs processos pels quals estic vagant, que considero com a **passos essencials**:

Per començar en destacaria **la predisposició**. Definint-la com un cert estat mental. Estat en què vaig haver de fer espai perquè la nova informació pogués entrar. Així doncs, una predisposició mental a nova informació que potencialment desafiarà tot el que havia pensat fins ara. Sens dubte és un procés que pot ser altament vertiginós, i potser dolorós. Un dolor que va atacar també al meu orgull.

El qual no volia estar equivocat. No volia haver estat equivocat per tant temps...

Un altre pas va ser el de reconèixer que comportava aquest nou procés més enllà d'acceptar noves realitats. Ja que arribat a cert punt, vaig entendre que un dels primers passos més essencials, és **la sanació del ser**. Procés en el qual encara estic capbussat, i el qual, a part de molta llum, també m'ha aportat períodes de pura foscor. Pel fet que m'obligava a entrar a llocs, moments, traumes, que la meua ment no volia, ni continua volent.

Així doncs, és una acceptació de la part fosca en mi, perquè també forma part de qui sóc i del que he vingut a aprendre en aquesta vida. Allò que he vingut a transitar. I, pel que he vist fins ara, aquesta és una de les grans maneres de sanar ferides de l'ànima; sentir-les, acceptar-les, i transitar-les... Aquest, però, és un camí molt personal de cadascú, en el que tant la naturalesa dels reptes com les circumstàncies en què l'individu es troba, faran el procés molt particular.

Bé. Tancaré aquest escrit deixant immortalitzada la meua intenció a l'hora d'escriure'l de la manera que ho he fet. En primera instància vull deixar clar el fet que **no té la intenció de convèncer a ningú de res**. Simplement, facilitar certa informació la qual ha ressonat molt profundament en mi, i que penso, pot fer-ho també en altres. A la qual cosa, tu, com a lector, agafa'n allò que et serveixi, i deixa'n el que no. **Tu saps la veritat intrínsecament**. L'únic que et puc recomanar és obrir la teua ment, i donar, encara que sigui per un moment, un espai perquè la informació arribi al teu ser i aquest decideixi que li va bé **recordar** i que no...

Et dono les més sinceres gràcies per haver arribat fins aquest punt de la lectura!

Aquesta entrega, tenia la intenció de donar una visió general del que he descobert fins ara sobre la realitat en què vivim.

La meua investigació segueix, tot aprofundint en certs aspectes que considero fonamentals per entendre el món, l'univers i l'existència. A la qual cosa, espero poder lliurar una nova entrega, ben aviat, de «The New Bible».

Gràcies.

By: Andur